

selvfølgelig godt, at man har et udvalgsarbejde, men man må altså se at blive færdig. Der sidder utrolig mange mennesker rundt omkring i landet og føler fuldstændig afmagt. Jeg sad og kiggede på de breve og henvendelser, der var kommet efter fremsættelsen af Fremskridtspartiets forslag, og det viste sig, at netop ordet »afmagt« er et af de ord, man skriver til mig. Man har opgivet, man har kæmpet med kommunen for at få lov til at få noget andet end det, som var god latin på bjerget, og man har givet op i afmagt.

Men Folketinget er nu engang til for at sørge for, at vi har nogle regler, som gør det muligt for borgerne at opnå de rettigheder, som de har krav på. Og her har vi altså et tilfælde, hvor man i bistandsloven har givet borgerne en ret, hvis de opfylder nogle bestemte betingelser efter § 58, og så har man en vejledning, som indsnævrer den ret til at være det, en kommune måtte synes var rigtigt, eller det, en kommune eller Kommunernes Landsforening kan blive enig med Socialministeriet om.

I den situation kan Folketingets flertal – og det er det, der ligger i forslaget – hvis det ikke er enigt i ordningen, som den fungerer nu, gå ind enten ved at vedtage beslutningsforslaget og i betænkningen definere, hvilke områder vi mener skal være omfattet af det frie forbrugsvalg, og eventuelt på hvilken måde tilskuddene skal gives, så man undgår de ekstreme yderpunkter, eller man kan gøre det på andre måder. Men man kan i hvert fald fortælle regeringen, at Folketingets flertal mener, at befolkningen har krav på det her, og det er det, vi kan og bør tilkendegive, og det bør vi gøre allerede inden sommerferien. Derefter er det regeringens opgave at føre det ud i livet så hurtigt som muligt derefter.

Jeg kan ikke acceptere, hvis det ene udvalg om svagsynsoptikken skal efterfølges af et andet udvalg om noget andet. Dette her er noget, der haster, og i Fremskridtspartiet vil vi altså ikke acceptere længere end året ud. Udgangen af 1995 må, som SF's ordfører sagde, være den absolutte deadline for, at disse forhold er bragt i orden, således at de handicappede inden for de områder, vi får defineret her, får et frit forbrugsvalg, hvor kommunerne altså ikke kan gå ind og lave aftaler om, at man skal have seriefremstillede produkter, som overhovedet ikke opfylder det behov, den enkelte handicappede måtte have.

(Kort bemærkning).

**Bruno Jerup (EL):**

Jeg er da enig med fru Kirsten Jacobsen på dette punkt, men jeg må lige stille et spørgsmål. Det kunne jo godt være, at det kom til at koste lidt mere. Hvis vi nu træffer den beslutning i foråret, som fru Kirsten Jacobsen siger, og det så bliver gennemført, kunne det jo godt være, at det kom til at betyde en stigning i udgifterne. Er fru Kirsten Jacobsen enig med mig i, at man naturligvis så må betale det beløb? Det er sådan set det væsentlige, for hvis man blot forestiller sig en eller anden form for brugerbetaling eller delvis brugerbetaling, eller hvis man forestiller sig, at man begynder at lave en afgrænsning, som er urimelig – fru Kirsten Jacobsen begyndte selv at opregne forskellige afgrænsninger, og det er jo ikke så let at afgrænse, hvem der har ret til at vælge hvilke hjælpemidler og til hvilken pris – så kan man jo nok holde beløbet nede. Så måske kunne fru Kirsten Jacobsen uddybe det en lille smule mere.

(Kort bemærkning).

**Jørn Pedersen (S):**

Der er ingen tvivl om, at det på mange måder er et godt beslutningsforslag, Fremskridtspartiet har fremsat her.

Men der er noget, der undrer mig i logikken. Når man nu ved, at fru Kirsten Jacobsen er en sand mester i tal, hvorfor er dette forslag så ikke udstyret bare med et enkelt tal?

Jeg har lyttet meget til den debat, vi har haft nu, og jeg mener at have forstået, at visse partier går ind for forslaget, under forudsætning af at det ikke koster mere, mens andre synes, det er en god idé, også selv om det koster mere. Derfor synes jeg, det er vigtigt at få oplyst, hvad det reelt vil komme til at vil koste. Jeg medgiver gerne fru Kirsten Jacobsen, at det ikke kan blive nøjagtigt, men vi må prøve på at vurdere det.

Derudover synes jeg, at der i fru Kirsten Jacobsens indlæg var en tone i forhold til det kommunale selvstyre – som bl.a. partiet Venstre jo ofte siger er noget af det, vi skal vægte aller mest her i landet – der i mine øren ikke lød særlig rar. Jeg er lidt ked af, at man på baggrund af en enkelt ankesag hænger kommunerne ud som en række organisationer i dette land, der ikke tager deres opgave alvorligt, men kun tænker på at gøre tingene billigst muligt. Det synes jeg er en alvorlig anklage, som jeg vil advare imod at man kører ret meget videre med end dette her.